

man Lov til at beklage sig over, og jeg synes, at Nationalbanken og Handelsministeren her har paadraget sig et Ansvar, som er tungt at bære, ved at der er gaaet saa lang Tid, inden Ordningen nu er kommet.

Hvis man saa kunde sige, at ganske vist har Bankinspektøren set efter, og han har ogsaa gjort Handelsministeren opmærksom paa Tilstanden, men i øvrigt er der ingen saadan særlig Forbindelse mellem disse forskellige Forhold, saa kunde der maaske deri ligge noget mildnende. Men der er yderligere det kedelige Faktum, at den Mand, der har staaet som Regeringens Tillidsmand, kan jeg sige, paa dette Omraade, Højesteretssagfører Bülow, samtidig var Formand for Nationalbankens Bankraad og Landmandsbankens Sagfører. Ogsaa ad den Vej maatte der være al god Lejlighed til at faa tilstrækkelige Oplysninger. Heller ikke for Højesteretssagfører Bülow stiller denne Sag sig saa godt, synes jeg. Han maatte og burde vide, hvorledes Forholdene laa; han maatte med den Viden, han paa forskellige Maader laa inde med, kunne have arbejdet Sagen paa en saadan Maade igennem, at Regeringen, særlig Handelsministeren, og Nationalbanken ikke var blevet sat i den Vanskelighed, den nu er sat i.

Der er blevet udtalt om de 30 Millioner, som Nationalbanken skulde sætte i Landmandsbankens Reservefond, at det var en noget uheldig Fremgangsmaade, og derfor er de nu blevet afløst af 35 Millioner i Præferenceaktier. Jeg maa rigtignok ogsaa for mit Vedkommende sige, at hvis jeg har Lov til at vælge imellem at sætte en Kapital ind saaledes, at min Risiko løber, inden Aktiekapitalen angribes, eller at faa den afløst med en noget større Sum, men i Præferenceaktiekapital, saa tror jeg næsten, jeg vil gøre, som Nationalbanken har gjort: tage Præferenceaktierne, jeg tror, at Risikoen derved er noget mindre.

Der er nu forelagt et Lovforslag her, som det efter mit Skøn vil være umuligt for noget Parti at gaa imod, idet de Tab, det vilde medføre for Samfundet, vilde være saa uoverskuelige, at ingen vilde turde tage Ansvaret derfor; og jeg maa i øvrigt ogsaa sige, at hvis der paa den Maade kan komme den Ro om Landmandsbanken, som den i saa høj Grad tiltrænger, saa vil der efter min

bedste Overbevisning i selve Tegningen af Præferenceaktier ikke være noget Risikomoment for Staten. Men givet er det, at hvis der ikke kommer Ro, hvis der stadig skabes Mistillid, hvis Sparerne og Indskyderne vil udtage deres Penge, saa kan det blive vanskeligt, og i saa Tilfælde vil der muligt — men ogsaa kun muligt — kunne blive et Tab, et Tab, jeg altsaa ikke under nogen Omstændigheder regner med.

Men mit Parti kan kun gaa med til denne Foranstaltning med det aldeles bestemte Forbehold, at der maa og skal, som allerede det ærede Medlem Hr. Hauge omtalte, foretages en Ændring i Bankloven, saaledes at Direktører i Banker ikke sidder i private Selskaber. Selv om det maaske ikke altid er fuldt saa grelt, som det ærede Medlem sagde, saa er der noget om det. Rent fornøftmæssigt set kan man ikke sige andet, end at naar en Bank interesserer sig i et privat Selskab med en større Sum, vilde det være formaalstjenligt, hvis Lederen eller en i Banken interesseret kunde følge Selskabet. Men Resultatet er desværre blevet, at det er de sjældne Undtagelser, det er i allerhøjeste Grad Undtagelserne. Regelen er vel nok den, det ærede Medlem sagde, at der en Gang om Aaret modtages en Tantième for det ikke særlig byrdefulde Arbejde, der har været. Derfor maa mit Parti holde for, at der bør komme en Ændring i Bankloven i den Retning.

Endvidere maa vi paa det bestemteste holde paa, at alle Underskriverne af det falske Regnskab i Landmandsbanken fjernes, enten de sidder i Direktionen eller i Bankraadet. Der bør indledes den skarpest mulige og helt til Bunds gaaende Undersøgelse overfor dem, der har været de ansvarlige i Landmandsbanken. Det er rigtigt, som der blev nævnt, at Tusinder og atter Tusinder af Menneskers Velfærd er afhængig af en saa stor Virksomhed som den, og givet er det endvidere, at de Mennesker, der bliver sat paa saa høje Pladser, i saa fremtrædende Stillinger, til at lede en saadan Virksomhed, ogsaa har et Ansvar, der ikke bør tages fra dem. Det bør ikke, som det saa tidt gør, gaa efter Ordsproget, at de smaa Tyve hænger man, og de store lader man løbe. Saadan bør og maa det ikke gaa her.

Paa mit Partis Vegne kan jeg tiltræde